

Familia divino-umană în Hristos

21 octombrie 2005

Ellen G. White

Hristos a oferit perle prețioase ale adevărului, dar oamenii le-au amestecat în gunoiul superstiției și erorii. El le-a oferit cuvintele vieții veșnice, dar ei nu trăiau "cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu." El a văzut că lumea nu poate descoperi cuvântul lui Dumnezeu, căci era ascuns de tradițiile oamenilor. El a venit să prezinte în fața lumii importanța legăturii dintre cer și pământ, așezând adevărul la locul lui. Doar Isus putea să descopere adevărul pe care oamenii trebuiau să-l cunoască spre a obține mântuire. Doar El putea să-l așeze în cadrul adevărului, iar lucrarea Lui a fost aceea de a elibera adevărul de eroare și de a-l așeza în fața oamenilor în lumina lui cerească.

Opoziția lui Satana a fost stârnită, căci nu era el acela care depusese toate eforturile, de la căderea în păcat, spre a face ca lumina să pară întuneric și întunericul lumină? Pe când Hristos încerca să așeze adevărul înaintea poporului în relația lui corectă cu mântuirea lor, Satana lucra prin conducătorii iudei, inspirându-i cu vrăjmășie împotriva Răscumpărătorului lumii. Ei erau hotărâți să facă toate eforturile posibile spre a-L împiedica să producă o impresie asupra poporului.

O, cum ardea inima lui Hristos, și cât de mult dorea El să descopere preoților marile comori ale adevărului! Dar mințile lor fuseseră educate după un asemenea tipar, încât era aproape imposibil să le descopere adevărurile despre împărăția Sa. Scripturile nu fuseseră citite corect. Iudeii așteptaseră venirea lui Mesia, dar ei crezuseră că venirea Lui trebuia însoțită de slava celei de-a doua veniri. Deoarece nu a venit cu strălucirea unui rege, ei L-au refuzat categoric. Dar faptul că nu a venit acoperit de splendoare nu era singurul motiv al refuzului lor. El era întruparea purității, iar ei erau murdari. Viața lui pe pământ a fost aceea a unui om de o integritate fără vină. În mijlocul degradării și păcatului, un astfel de caracter nu era în armonie cu dorințele lor, și din această cauză a fost batjocorit și disprețuit. Viața Lui nepătată arunca raze de lumină asupra inimilor oamenilor și le descoperea nelegiuirea în caracterul ei odios.

Fiul lui Dumnezeu a fost asaltat de puterile întunericului la fiecare pas. După botez, El a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit patruzeci de zile. Am primit scrisori în care se spunea că Hristos nu putea să aibă aceeași natură ca omul, căci dacă ar fi avut, El ar fi căzut sub aceleași ispite. Dacă nu avea aceeași natură cu omul, El nu putea fi exemplul nostru.

Dacă nu era părtaș al naturii noastre, nu putea fi ispitit așa cum este omul. Dacă pentru El nu era posibil să cedeze în fața ispitei, nu putea fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă că Hristos a venit să poarte bătăliile ca un om, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină.

Divinitatea și omenescul erau unite în Hristos. Divinitatea nu era degradată de omenesc, ci își păstra poziția, dar omenescul, fiind unit cu divinul, a rezistat celui mai aprig test al ispitei în pustie. Prințul acestei lumi a venit la Hristos după un post lung, când El era tare înfometat, și l-a sugerat să poruncească pietrelor să se facă pâini. Dar planul lui Dumnezeu, conceput pentru salvarea omului, prevedea ca Hristos să cunoască foamea, sărăcia și fiecare fază a experienței umane. El a rezistat ispitei prin aceeași putere pe care o poate avea omul. El s-a prins de tronul lui Dumnezeu, și nu există nici un bărbat sau femeie care să nu aibă acces la același ajutor prin credință în Dumnezeu. Omul poate deveni părtaș de natură divină. Nu există nici un suflet care să nu aibă ajutorul cerului în ispită și încercare. Hristos a venit să descopere izvorul puterii Sale, ca omul să nu se bazeze pe capacitățile lui neajutate.

Cei ce vor birui vor trebui să implice toate puterile ființei lor. Ei trebuie să agonizeze pe genunchi în fața lui Dumnezeu. Hristos a venit să fie exemplul nostru, spre a ne face cunoscut că noi putem deveni părtași de natură divină. Cum? Scăpând de stricăciunea care există în lume prin poftă. Satana nu a obținut biruința asupra lui Hristos. El nu și-a pus piciorul pe sufletul Răscumpărătorului. El nu a atins capul, deși a zdrobit călcâiul. Hristos, prin exemplul Său, a demonstrat că omul poate trăi în integritate. Omul poate avea o putere de a rezista răului, o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu o pot stăpâni; o putere care îl va așeza acolo unde poate birui așa cum a biruit Hristos. Divinul și omenescul pot fi combinate în ei (RH 18 februarie 1890).